

Tadeusz Kondracki „Stowarzyszenie Marynarki Wojennej 1945-1992”, Muzeum Marynarki Wojennej, Gdynia 2003, stron 325.

Po 1945 roku do kraju powróciła tylko niewielka część personelu Polskiej Marynarki Wojennej. Większość oficerów, podoficerów i marynarzy pozostała na emigracji. Stworzyli oni organizację społeczną, która pomagała w adaptacji do życia cywilnego z dala od Ojczyzny. Organizacja ta powstała w 1945 r. pod nazwą Samopomocy Marynarki Wojennej, w 1961 r. przyjęła nazwę Stowarzyszenia Marynarki Wojennej. Skupiała ona wokół centrali w Londynie środowiska marynarzy służących w PMW, rozsiane w Europie, obu Amerykach, Australii, Afryce i Azji. Obszerna monografia prof. dr. hab. Tadeusza Kondrackiego opisuje 47 lat istnienia Stowarzyszenia (aż do jego rozwiązania), które zapisało chlubną kartę w dziejach polskiej emigracji niepodległościowej i całą skarbnicę wiedzy o marynarzach II Rzeczypospolitej przekazało do Polski po 1990 roku.

Praca zawiera pełny obraz środowiska polskich marynarzy na obczyźnie po 1945 roku oparty w dużej mierze na dokumentach z obszernego londyńskiego Archiwum Stowarzyszenia Marynarki Wojennej, Archiwum Instytutu Polskiego i Muzeum im. Gen. Sikorskiego w Londynie. Wiele miejsca poświęcono bogatemu w cenne relacje pismu „Nasze Sygnały”.

"Służby Techniczne i Zaopatrzenia Marynarki Wojennej 1945-1968"